

[Kyed.]

I denne Forbindelse vil jeg pege paa, at man saa ofte hører sagt, at Landbruget selv er Skyld i, at det faar for lidt hjem for sine Varer, idet man overfylder Markederne, man skulde indskrænke Produktionen. Det er ubegribeligt, siger man, at Landbruget bliver ved med denne Produktion, naar det Aar efter Aar viser sig, at den ikke kan betale sig. Denne Tale er i Virkeligheden uden Bund, for Landbruget er nødt til at holde de Kvægbesætninger, der er nødvendige til Omsætning af Jordens Afgrøder. Hvordan vilde man ellers faa grovfodret det eneste Raastof, Danmark raader over, omsat til udenlandsk Valuta, det, som hele Samfundet bygger paa! Det vil jeg nok spørge om! Den Produktionsindskrænkning, der kan blive Tale om, vil være meget stærkt begrænset. For øvrigt har der jo fundet en Produktionsindskrænkning Sted, som ogsaa den højtærede Minister berørte i Gaar, idet Smørproduktionen i Løbet af de sidste 5—6 Aar er gaaet 30 Mill. kg ned, men det har jo ikke givet sig det Udslag i Priserne, som Talsmændene for denne Politik har ment. Nej, vi er nødt til at holde Kvægbesætningerne oppe paa en vis Størrelse for at kunne omsætte Grovfoderproduktionen, hvorved forstaas Roer, Græs, Hø, Halm m. m. Og som jeg sagde, det er ikke blot Landbrugets, men hele Samfundets Ve og Vel, der er afhængig af denne Omsætning, gennem hvilken man hjembringer den for hele Erhvervslivet nødvendige Valuta til Indkøb af Raastoffer, Halvfabrikata og Færdigvarer, hvoraf atter hele den Levefod, Befolkningen har, betinges. Som Følge heraf er det uforstaaeligt, at Landets Erhvervspolitik fortsat skal være saaledes, at man ikke i tilstrækkelig Grad bekymrer sig om, hvorledes Omsætningen af Markens Afgrøder bedst kan foregaa, og hvorledes man samtidig kan skaffe dem, der nu engang har faaet deres Beskæftigelse ved dette Arbejde, Levevilkaar paa lige Fod med andre Erhverv.

I den Forbindelse sagde den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, at Landbruget har Krav paa Betaling for sit Arbejde, og at den Betaling, som er blevet ydet, er alt for ringe. Jeg gaar ud fra, at den ærede Ordfører her tænkte paa Landbruget i videste Forstand — saadan kender jeg ham, og saadan opfatter jeg ham. Men samtidig tilføjede den ærede Ordfører, at Landbruget har betalt for meget til Kapitalen. Ja, det er altid den Tale, der kommer frem, men maa jeg ikke have Lov til at spørge: Hvordan blev Kapitalen i Byejeendommene forrentet,

hvis man i Byerne kun havde samme Forrentningmuligheder, som man nu gennem en Aarrække har haft i Landbruget? Saa blev der vist ogsaa her Underskud i et Omfang, som man aldrig havde drømt om. Og man kan jo fortsætte: Hvor blev Forrentningen af til Kapitalen i andre Erhvervsgræne, hvis der ikke var blevet ført den Beskyttelsespolitik, vi har haft? Denne Politik har jo sin store Andel i de ulige Erhvervsvilkaar.

Hele dette Forhold er jo Gang paa Gang blevet fremdraget fra Venstres Side. Hvor ofte har vi ikke fremført det saavel i Landbokommissionen som her i Rigsdagen. Jeg skal saaledes nævne, at vi i September 1935 i Landbokommissionen stillede Forslag om en Smør- og Mælkeordning, men vort Forslag blev ganske fejtet af Bordet. Havde man fulgt dette Forslag, som var retfærdigt i sit Princip og sine Krav, saa var alle Mejeriprodukter nu blevet betalt efter en Smørpris af 2 Kr. 56 Øre pr. kg. Nu har Mejeriorganisationerne enstemmigt stillet et Forslag, som gik ud paa en Forbedring for Mejeribrugets paa 66 Mill. Kr. Man kan synes, dette Tal er stort, men det er ingenlunde Tilfældet. Naar det synes stort, viser dette blot, hvor vanskelige Forholdene er, og hvor tabgivende Produktionen er. Men hvad gjorde den højtærede Landbrugsminister, da han fik dette Forslag? Han fejtede det ned af Bordet. I Stedet for møder Ministeren nu med et Forslag, der kun angaar Hjemmeforbruget. Jeg bemærker, at den højtærede Minister denne Gang har medtaget Mælken, der bruges paa Hjemmemarkedet. I 1934, da vi stillede Forslag om at medtage Mælken, der brugtes paa Hjemmemarkedet — hvad der dog var et ganske beskedent og berettiget Krav — blev det pure afvist af den højtærede Minister. Nu medtager den højtærede Minister Mælken foruden Smørret, og det er selvfølgelig et Skridt i den rigtige Retning. I denne Forbindelse kunde det være interessant at høre, hvorfor den højtærede Landbrugsminister nu i 1937 mener, at det er berettiget, men ikke mente, det var berettiget i 1934, at Hjemmemarkedet betaler sine Produkter efter en Pris af 2 Kr. 50 Øre pr. kg Smør. Efter den højtærede Ministers Opfattelse var det uberettiget at gøre dette i 1934, hvor dog Betalingsevnen paa Hjemmemarkedet ingenlunde var ringere.

Der er et andet Spørgsmaal, jeg gerne vil stille Ministeren; det er dette, om Ministeren virkelig mener, at Smørsalget paa Hjemmemarkedet, hvad Kvantum angaar, kan opretholdes, naar Prisen paa Smørret